

Føroya Symfoniorkester 10 ár

Andrea Heindriksdóttir og Kári Bæk, hon á fløytu og hann á obo, bæði frálíkir stuðlar í føroyskum klassískum tónleiki

høvi til at liva teg inn í norska náttúru og fólkalív, birtast fyrri tær veldugu kavakrýndu fjøllini, føgru dalarnir, árløkir og fossadun, silvitni á fjørdum og vøtnum og livskæti millum ungdom í setandi sól. Jú, hetta er tónleikur runnin av ríkari listamannasál og við jørðildi í stórbærum umhvørvi.

Smíðliga og við fastari hond leiddi Martin Mouritsen orkestrið í tess krevjandi samspæli við solistin Haakon Austbø. Undrunarvert er tað, so nógvar tónleikarar á altjóða støði Noregs land hefur fostrað. Úr seinastu öld og frá aldar-skiftinum kunnu nevast heimsgitni fiólsnillingurin Ole Bull, klavervirtuosarnir Edvard Grieg og Thom-

as Tellefsen og orkesterleiðarin Johan Svendsen. Frá okkara ið koma fram fyrri teg klaverleikarar sum Robert Riefling, Kjell Bækkelund, Einar Steen-Nøkleberg og Leif Ove Andsnes, sum nú leggur allan tónleikaheimin fyrri sínar føtur, og sum verður at hoyra í Norðurlandahúsinum mikudagin 24. november. Av heimsgitnum norsku violinistum í nýggjari tíð ber Arve Tellefsen helst av øllum, og taka vit nú sangarar við, falla nevni sum Kirsten Flagstad, Åse Normo Løvberg og Anne Sofie von Otter tær í huga. Soleiðis sum Haakon Austbø spældi hendan seinnapartin í Norðurlandahúsinum, mátti hann eisini verið at rokna upp í hetta valalið av norskum úrmælingum. Nú eru tað tó ikki longur bert eintaklingarnir, sum gera sum seg á altjóða konsertpøllunum. Orkester sum Det norske Kammerorkester og Oslo Filharmoniske Orkester eru í dag at rokna upp í heimselituna, og ikki eru tað so fá norsk unglingaljóðlið, sum eftirkappingar í útlandinum bera sigursprisin heimaftur við sær. Spyrst tú norðmenn, hvussu hetta ber til, verður svarið: teir kommunalu musikk-skúlarnir, sum fyrri tjúgu árum síðan vóru bert 10 í tali, men sum nú telja væl inn í fjórða hundrati.

Eftir steðgin var tað spennandi at koma innaftur at hoyra frumframfærslu av »Kvæði« fyrri symfoniorkester eftir Kári Bæk. Í menningini av tónleikinum her á landi í seinni árum hefur eisini tað verið at frøast um, at menn eru farnir at skriva tónleik fyrri ljóðföri og at fleiri teirra leita aftur til tað frumtilfar, sum hefur verið sungið og kvæðið av føroyingum gjøgnum öldir.

Sunnudagurin 19. juli 1983 var merkisdagur í okkara tónleikasøgu. Føroya Symfoniorkester hevði hendan dag sína fyrstu konsert, og dreymurin um eitt føroyskt symfoniorkester var vörðin veruleiki. Sannur fagnaðar-rómur var hesa seinnapartsløtuna millum áhoyrararnar í tí nýggja Norðurlandahúsinum, og eyðsýniligt var, at fólk tóku hendan unga alva til sín við gleði og bjørtum vónum um føroyskt tónleikavirksemi á hægri stigi. Hendan tokka til flaggskip-ið millum okkara orkester

urlandahúsinum seinasta sunnudag, tá ið orkestrið hevði boðið til 10-ára jubileumskonsert. Stóri salurin var fullstappaður, og eyðkenda fróðliga lagið var at merkja frá fyrstu løtu. Hátíðarlaga legði orkestrið fyrri við tjóðsönginum – í so hátíðarlaga helt eg, tí hetta eftir minari meting ikki tað virðismesta av okkara songløgum eigur sjálvandi at verða framborið við tign, men tolar valla at verða handfar-

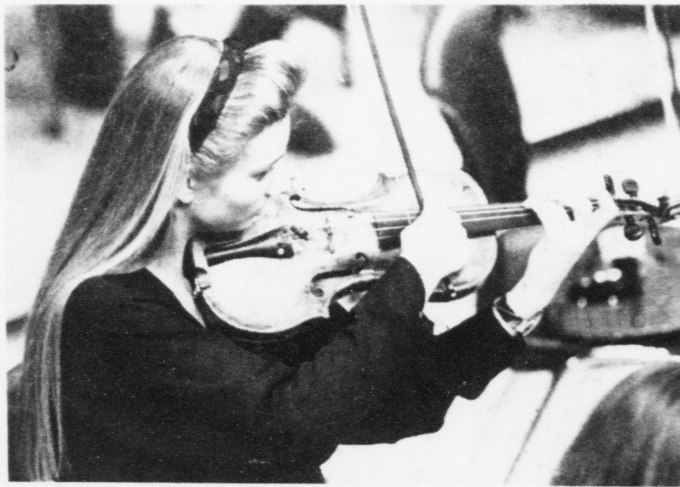
Haakon Austbø, pianosnillingur í heimsflokki

ið við slíkum adagio maestoso.

Frískliga varð nú lagt á annan bógv við ouverturu eftir Rossini. Lætt og ljóm-andi fellur tónleikurin hjá hesum italiumanni í oyru, og havandi tey mongu ungu í huga, sum vóru við til at manna orkestrið hesa ferð, var hetta eitt heppið val av tónleiki.

Seinas fyrri steðgin hoyrdu vit a-moll konsertina hjá Edvardi Grieg, hesa megnar klaverkonsert, sum helst meira enn nakað annað norðurlanda tónaverk hefur vunnið sær sæti millum tey mætu í tónleikasøguni. Ómetaliga ríkt í sínum skiftandi lag er hetta verk. Í sjálvum sær kann tónleikur ikki greiða frá søgum ella sjónum, men hefur tú havt

Ikki minst kunnu vit fegnast um ungu, dugnaligu leikararnar

Eingin føroysk symfonikonsert utan fiólina hjá Boga Lützen

